MEDEWERKERS HERDACHT.

MR. L. E. LENTING.

Andermaal hebben wij een verlies te melden, nu Lenting ons is ontvallen; verlies voor de Kamer, voor het vaderland, voor zijne talrijke vrienden. Hij overleed 20 November, na een lijden van eenige weken, welks afloop helaas, de meermalen gekoesterde hoop dat hij ook ditmaal, even als voor eenige jaren, den aanval nog zou te boven komen, onherroepelijk teleurstelde. Lenting was een kundig, werkzaam, beminnelijk mensch; met een hart dat warm klopte voor alle hem toevertrouwde belangen op elk gebied — en die waren vele. Voor de algemeene zaak was hij een onvermoeid strijder, met woord en geschrift altijd strevende tot vestiging en populariseering van die vrijzinnige beginselen waarin hij zoowel op staatsregtelijk op als economisch gebied, den weg tot vooruitgang zag aangewezen.

In 1822 te Batavia geboren, waar zijn vader predikant was, kwam hij op dertienjarigen leeftijd, bij het repatrieeren zijner familie, met deze naar Nederland, en genoot voorts, na kort verblijf te Zutphen, zijne opleiding tot de akademische studien, 1836—1840, aan de Latijnsche school te Wageningen. Na volbrachte studie te Utrecht, promoveerde hij aldaar in de regten in den zomer van 1849, en begon zijn regtspraktijk aanvankelijk als advokaat te Arnhem. In 1851 aldaar gehuwd, vestigde hij zich van toen af te Zutphen, alwaar hij 26 jaren achtereen metterwoon gevestigd bleef, nadat hij er al spoedig een terrein voor veelzijdige werkzaamheid had gevonden.

Een zestiental jaren bleef hij er advokaat, terwijl hij spoedig in den Gemeenteraad werd gekozen (1854—1877), en daarbij eerst als kantonregter- en weldra als regter-plaatsvervanger werkzaam was, en in 1867 door zijne benoeming tot lid der regtbank, definitievelijk tot de regterlijke magt overging.

• Dat zijne werkzaamheid en belangstelling in het onderwijs

werden gewaardeerd, bewezen zijne benoemingen tot lid der plaatselijke schoolcommissie reeds in 1856, alsmede der Commissie voor Middelbaar Onderwijs, bij de eerste aanstellingen, Mei 1864. Ook werd hij benoemd tot stedelijk archivaris in 1867. Hoe lang hij deze laatstgenoemde betrekking bekleedde, is ons niet bekend, doch de beide opdrachten voor Lager en Middelbaar Onderwijs bleef hij waarnemen gedurende zijn lidmaatschap der Tweede Kamer, waar hij in Februarij 1868, bij de tweede Kamerontbinding onder het ministerie Heemskerk—van Zuylen werd afgevaardigd, en sedert zijn mandaat herhaaldelijk vernieuwd zag. In 1877, bij de reorganisatie der regterlijke magt, kwam hij op wachtgeld, en vestigde zich toen voor goed te 's Hage.

Bijna veertien jaren was Lenting dus lid der Kamer, en met onvermoeiden ijver en vrijmoedigheid bleef hij daar strijden voor 't geen het volksbelang naar zijne overtuiging eischte. Meest trokken hem de zaken van Onderwijs en Koloniale politiek, de kwestien van vrijhandel en van belastinghervorming in vrijzinnigen geest. Voor de verbeteringen der postwet in 1870, de afschaffing van het Dagblad-zegel (L. was mede-oprichter van het Anti-dagbladzegel-Bond) was hij steeds op de bres. Evenzeer steunde hij met kracht de instelling der Postspaarbanken. Bij de wet tegen arbeid van kinderen in fabrieken, de Drankwet, in een woord, bij elken stap waarbij meer speciaal de belangen van de minder vermogende klassen betrokken waren, was men bijna zeker hem onder de vóórstemmers en, waar noodig onder de parlementaire strijders te vinden. Bij de Koloniale begrotingen bestreed hij meer dan eens het Consignatiestelsel. Hij was een goed spreker; met een aangenaam orgaan en gemakkelijke voordragt begaafd, sprak hij steeds met opgewektheid en overtuiging, en diezelfde regtschapenheid die zijn openbaar spreken kenmerkte, vindt men ook terug in zijne geschriften. Deze waren meest alle op staatsregtelijk en economisch gebied, en kunnen hetzij als leesboek hetzij als handleiding bij het onderwijs uitstekend nuttig worden genoemd.

Lenting was zeer werkzaam; even als hij gemakkelijk sprak, ging het schrijven hem zeer vlot af, en in September 11. vonden wij hem nog druk bezig aan het vervolg zijner vaderlandsche geschiedenis, waarvan de volumineuse kopij vóór hem lag, welker gereedmaking hem belet had dezen zomer eenige ontspanning buitenslands te nemen, ofschoon zijn wankelende gezondheid hem daartoe wel aanmaande.

Zijn Vaderlandsche Geschiedenis, 1865 bij Thieme verschenen, is

welbekend. Een vervolg, waarop wij zooeven doelden, is ter perse. Doch vooral heeft Lenting een goed werk gedaan met zijne *Schets van het Nederlandsche Staatsbestuur*, waarvan in 1867 de eerste uitgave bij Funke verscheen, om daarop, laatstelijk 1879, door twee anderen gevolgd te worden. Voorts schreef hij: *Volk en Regering*, Funke 1875; *Korte aantekeningen op de Grondwet*, Nijgh en v. Ditmar 1880, en bewerkte hij, na den dood van den schrijver, den Hr. P. Nijhoff, het laatste deel van *de Gedenkwaardigheden uit de Geschiedenis van Gelderland*, met de registers voltooid in 1875.

Behalve deze werkjes en brochures, vindt men artikels van zijne hand in verschillende tijdschriften. Van 1869—71 nam hij deel aan de Redactie van het Tijdschrift van Neerl. Indië, waarin hij o. a. schreef over de *Koffijcultuur*, het *Siak-tractaat*, e. a.

In den Tijdspiegel en de Vragen des Tijds komen ook van zijne stukken voor, terwijl onze lezers met zijne Bijdragen in de *Economist* bekend zijn, als: Eenige Koloniale vraagstukken van den dag: Landrente, Koffij-cultuur, Conversie grondbezit, Uitgifte van gronden, Consignatie-stelsel, etc. in de jaargangen *Econ.* 1878, 1879 en 1880.

Ofschoon beslist tot de geavanceerde leden der liberale partij behorende, genoot Lenting achting en vriendschap van mannen der meest verschillende rigting, zooals dan ook bleek door de talrijke schare die hem, 23 November, op den doodenakker de laatste eer kwam bewijzen, en die voorzeker ten volle instemde met de hulde welke hem voor de orde der Vrijmetselaren, waarbij hij een hoogen rang bekleedde, bij monde van den heer Noordziek in waardige en gevoelvolle woorden werd gebracht.